

rodiny toho kterého předchůdce, ježto k rodině podle § 40 obč. zák. náležejí jako její členové toliko potomci v přímé, nikoliv však v pobočné linii.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

»Rodinu« nelze bráti ve smyslu § 40 obč. zák. To by byl zákon, znaje předpis ten, na něj se odvolal, což by se bylo mohlo státi lehce pouhou citací tohoto § za slovem »rodin«, kdyby tak to byl myslel. Zákon rodinou myslí, jak nejvyšší soud už vícekrát vyslovil, okruh osob příbuzenským (pokrevním neb švakovským) svazkem zahrnutých až do těch stupňů, do kterých se mezi lidem pravidelně přátelství právě z důvodu tohoto příbuzenství pěstuje, a sem patří dle obecné životní zkušenosti rozhodně i švagr, pokud se týče synovec. Rodinou myslí se tedy přátelstvo ve smyslu obecného lidu, pro nějž zákon jest dán. Rekursní soud patrně mylně pojímá rodinu po rozumu § 40 obč. zák., když se domnívá, že to jest pojem zcela jasně a určitě vymezený, že svou přesností a ustáleností předčí definici shora podanou, a že podle něho (podle § 40 obč. zák.) náleží k rodině toliko potomci prarodičů v přímé, nikoli však i v pobočné linii. Že je na omylu, o tom se mohl přesvědčiti nahlédnutím do literatury, na př. třeba jen u Krasnopolskiho F. R. § 1, kde se praví, že pojem § 40 obč. zák. pro svou neomezenou šířku nemá ani právního ani sociálního významu, a rozeznává se dále užší a nejužší pojem rodiny. Na tento užší a nejužší pojem nelze zde vcházeti a jen se podotýká, že nejvyšší soud po zevrubném uvážení neuznal ani aplikaci těchto užších pojmů rodiny na § 1 odstavec třetí požad. zák. za vhodnou a případnou. Aplikace § 40 obč. zák. je však přímo nemožná, neboť jeho pojem rodiny zahrnuje všechno pokrevenstvo do všech kolen (stupňů) a splývá tak s pojmem rodu, neboť rozumí-li se rodinou prarodiče (Stammeltern ne pouze Krosseltern) se všemi svými potomky, jsou všichni tito potomci do všech kolen v ní zahrnuti a ti nalézají se mezi sebou také v příbuzenství pobočném. Tak by měl podle tohoto pojmu požadovací právo každý, kdo by u předchůdce svého vůbec pokrevenství prokázati mohl, ať by si bylo stupně sebe vzdálenějšího, což zcela jistě nebylo úmyslem zákonodárce, jenž bezpečně nechtěl jíti tak daleko, kde se žádné přátelství mezi dvěma osobami nejen neudrží, nýbrž ani nepocituje, ba ani nepamatuje, třeba se z matrik neb jiných dokumentů rodokmenných snad nakrásně nějaké daleké příbuzenství dokázati dalo.

Čís. 792.

Zákon o zajištění půdy drobným pachtýřům ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n.

V řízení o požadovacím nároku nelze účastníky dle § 2 čís. 7 nesp. říz. odkázati na pořad práva.

(Rozh. ze dne 7. prosince 1920, R I 1034/20.)

V řízení o požadovacím nároku drobného pachtýře zamítl soud první stolice jeho nárok, by mu byl požadovaný pozemek postoupen

do vlastnictví, ježto požadovatel sám doznal, že pozemek neměl v pachtu sám, nýbrž jeho manželka. Rekursní soud vyhověl stížnosti pachtýře potud, že ho poukázal na pořad práva ohledně otázky, zda měl v pachtu pozemek sám či jeho manželka. **D ů v o d y:** Stěžovatel, ač v řízení před prvním soudem doznal, že od 1. dubna 1902 má pozemek, o nějž jde, v pachtu jeho manželka, tvrdí ve stížnosti, že pozemek má v pachtu on s manželkou společně. Nařízené doplnění řízení neposkytlo dostatek podkladu, aby v řízení nesporném mohla býti rozřešena otázka, koho považovati sluší za pachtýře. Poněvadž od zodpovědění této otázky závisí rozhodnutí o přihlášeném nároku, a to bez formálního řízení důkazního provéstí nelze, bylo nutno dle § 2 čís. 7 nesp. říz. stěžovatele odkázati, aby cestou práva rozřešení to přivodil.

Nejvyšší soud k dovolacímu rekursu vlastníka napadené usnesení zrušil a nařídil soudu rekursnímu, by o rekursu požadovatele rozhodl ve věci samé.

D ů v o d y:

Rekursní soud neprávem odkázal skutkovou otázku, zda požadovatel má požadovaný pozemek od podzimu roku 1902 v pachtu, dle § 2 čís. 7 nesp. říz. na pořad práva, místo aby spornou skutečnost sám zjistil. Neboť dle § 17 odstavec třetí požad. zák. jde soud před se podle zásad řízení nesporného jen, pokud zákon sám nic jiného nestanoví. Tím jest § 2 čís. 7 nesp. říz. pro tuto otázku vyloučen. Zákon totiž upravuje řízení o požadovacích nárocích sám a jen mezery vyplnil odkazem na zásady nesporného řízení, t. j. patentu o nesporném řízení, jestiž již řízení, které sám upravuje, podle podstaty a povahy své nesporným, záležejíc v úředním šetření. K naší otázce pak nařizuje § 17 odstavec první výslovně, že soud, vyšetře rozhodné okolnosti, rozhodne o nároku požadovatelovu. Tím jest všecko odkazování na pořad práva k vůli důkazu rozhodných skutkových okolností zřetelně vyloučeno a soudu uloženo, aby je sám šetřením zjistil, což se také v posavadní praxi venkoncem dělo a děje. Že každé pomyšlení na pořad práva jest tu zákonu cizí, dokazují nejen podrobné předpisy, jak si soud při zjišťování věci počínati má, nýbrž i účel a intence této pozemkové reformy, již se má drobnému nemajetnému lidu venkovskému dostati půdy, a která, nemá-li se se svým účelem z části minouti, musí provedena býti řízením rychlým a zejména nenákladným.

Čís. 793.

Zákon o zajištění půdy drobným pachtýřům ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n.

Požadovací nárok dřevorubců na Šumavě.

(Rozh. ze dne 7. prosince 1920, R I 1035/20.)

Šumavští dřevorubci domáhali se na správě velkostatku, státem zbraného, by jim byly přikázány do vlastnictví pozemky, jež měly od velkostatku již po více než 20 let v pachtu. Právní poměr jejich upraven byl smlouvou služební, nájemní a pachtovní, již vždy na řadu let uzavřeli